

– Cît să-ți dăm pe soba aia, bade?

OAMENI, PLANTE, LUCRURI

„Din însemnările
unui scaun”

● Dacă ar fi să mă iau după unii, părinții mei au fost nobili: tata tron și mama cetate de scaun. De fapt însă ne-am născut pe drumuri. Respectiv, pe str. Scaune din București.

● Recunosc că oamenii au fost întotdeauna deasupra noastră. Dar pentru asta trebuie să-i ținem noi pe genunchi.

● Nu înțeleg de ce copiilor li se interzice să se urce pe scaune, când s-au urcat pe scaun atîția regi care erau oameni în toată firea.

● Scaunul e cel mai important obiect dintr-o gospodărie. Dovadă că doctorul — cînd vine — nu te întreabă dacă ai bufet, dulap sau masă de sufragerie, ci — în primul rînd — dacă ai scaun.

● Cînd ai scaun la cap, poți să fii sigur că stai pe picioarele tale.

● Mare brînză că o rudă a mea a făcut teatru! A ajuns stal.

● Cel mai prost scaun este cel de la dentist. Cască gura la tot ce vede.

● Cînd ești mic să stai pe scaunel.

● Deși avem patru picioare, singurul patruped dintre noi este... capra. A tăietorului de lemne, firește.

● Fraților! Dacă vreți să faceți avere, uniți-vă strîns între voi și veți deveni bancă.

● Omul cînd moare își dă suflul. Și fotoliul zegrasul.

● Cel mai bine se călătorește stînd.

● Șezlongul e unul dintre ai noștri care s-a întins la cașcaval.

● Tronul e de două feluri: pentru mălai și pentru «mălai mare» supranumit și rege.

● Există scaune pe care nu oricine stă la locul lui.

● Fotoliul: scaun împăiat.

● Una e să stai și alta să te înscăunezi.

● Nu înțeleg de ce, cînd o santineală îți spune: «Stai!» nu îți oferă și pe ce.

● «Nepoftitul n-are scaun». De aia își aduce singur, unul, de la bucătărie.

● Singura expresie care mă distruge este: — Ia loc, te rog!

Haiduc, dulăul negru fugise din ogradă
Și de vreo două zile vagabonda pe stradă
Pin' a ajuns la mine-n cartier
Păstrînd în ochi o spaimă de hingher.
Și-n drumul lui besmetic, fără țel,
Lovi din întîmplare un cățel
Inzorzonat cu bucle și panglici
Și cam prea gras pe labela lui mici.
— Vai! M-ai zdrobit, mi-ai rupt două picioare
Și chiar cîteva coaste. Au! Mă doare!
Schelălăie subțire cățelul. — Sînt olog!
— Ah! Iartă-mă, prietene, te rog.
Poftim, mă jur pe cinstea-mi de dulău
Că n-am vrut nici o clipă să-ți fac rău
Îi zise evadatul și compătimitor
Rănitului îi linse un picior
Apoi și pe al doilea, în fine
Îl întrebă cu grijă: — Ți-e mai bine?
După cum văd mai mult te-ai speriat
Așa că nu e cazul să fii îngrijorat.

Potaia-n timpul ăsta se gîndea:
«Ce-ar fi să-l angajez în slujba mea?
Figura mea o fi impunătoare
De vreme ce mă linge pe picioare.
E-nalt, voinic și pare foarte blînd
Și-l simt de la o poștă că-i flămînd.
Cu trei bucăți de zahăr și o leacă de dulceață

Pot să mi-l fac desigur sclav pe viață.
Și cum Haiduc se pregătea să plece
Cățelul zise magnanîm și rece:
— Hei, tu, băiete, știi ce m-am gîndit?
Vreau să te fac un cîine fericit.
Ai să mănînci destul de bine
Din ceea ce rămîne de la mine.
Ai să te culci afară, la ușă, pe saltea
Nu te primesc în încăperea mea
Deoarece ai parcă un iz «original»
Ceva cam între dihor și șacal.
Cum văd că te pricepi la medicină
Aportul tău presimt c-o să-mi convină.
Pe scurt, la mine ai să huzurești
Și-n schimb nu-ți cer decît să mă slujești.

— Să te slujeșc? Pe tine? Stîrpitură!
(Și-i trase aprig o înjurătură)
Văzînd că mi-a fost milă cînd am văzut că sîngeri
M-ai socotit probabil slab de ingeri.
Dacă-s flămînd și-noaptea dorm în șanț
E tocmai fiindcă am fugit din lanț.
Un îmbuibat și prostănac ca tine
Lipsit complet de calități canine
Ar trebui o dată să reșie
Cum că blîndețea nu e o lipsă de mindrie.

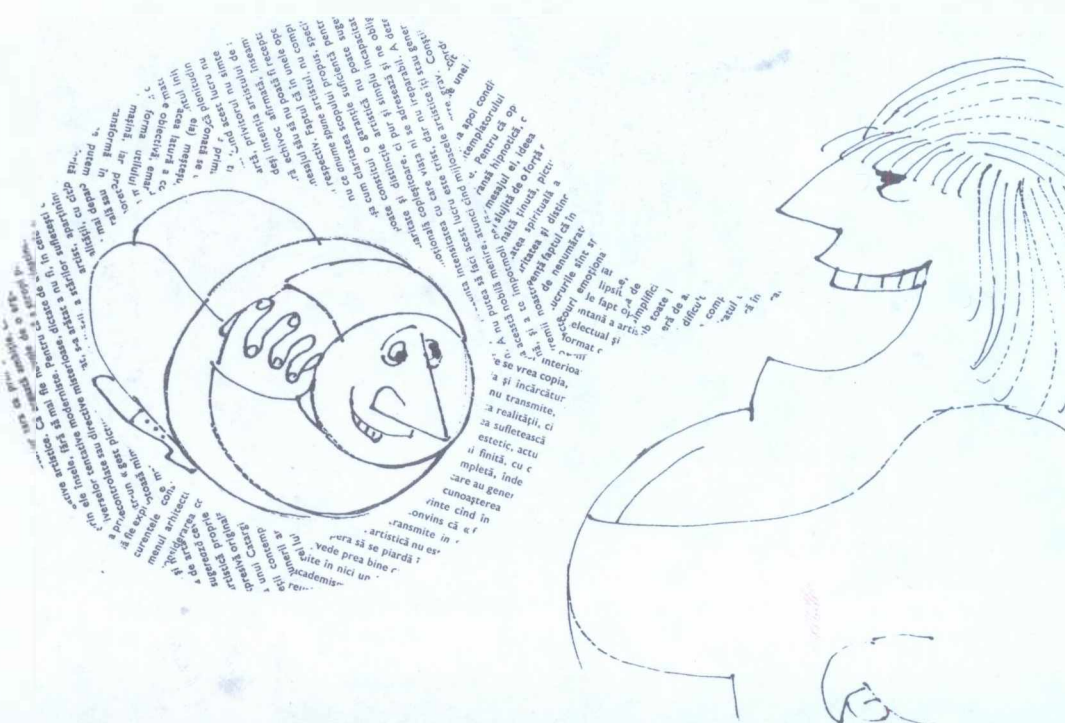
Traducere în versuri din limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

Din ciclul «Povestea Vorbei»

ZICĂTORI ROMÂNEȘTI AD-LITERAM...

CIK DAMADIAN

A nu ieși din vorba cuiva...

V. VASILIU

...Și cum îți spuneam, soro...

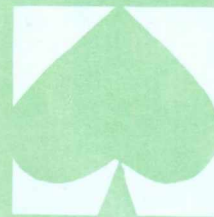
MIHAI GROSU

— Am luat bilete de teatru și flori...
— Flori pentru cine?!
— Tot pentru el: E ziua lui!

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE TRUSTUL REGIONAL DE CONSTRUCȚII-IAȘI

Dorim, iubiți tovarăși, ca aceste rânduri să vă găsească în cele mai fericite clipe ale deficiențelor voastre. Noi sintem bine sănătoși, ceea ce am dori să aflăm și despre planul vostru de construcții. Din păcate asemenea vești îmbucurătoare nu au ajuns încă până la noi, ele împotmolindu-se printre schelele blocurilor, care nu mai trebuiau demult să aibă schele. Trebuiau să aibă locatari.

În dormitoare se cuvenea să se afle studiouri și nu bidinele, în holuri televizoare și nu escavatoare, iar în bucătării rață pe varză și nu zidari pe tencuială.

Pe scurt, dragi tovarăși, în locul celor 1 680 de apartamente planificate să fie predate în primele nouă luni ale anului, nu au fost predate decât 882!... Mai puțin cu 798! Așadar, neprețuiți constructori, vă închipuiți desigur că 798 de familii vă pomenesc în fiecare dimineață, în fiecare seară și în fiecare zi, când pășind prin fața șantierelor se opresc în dreptul acoperșurilor și a entuziasmului vostru, pe care n-au putut să le ridice macaralele aflate acolo... Și dacă fiecare din cele 798 familii aminate este alcătuită — să zicem — din patru membri, iubiți restanțieri, înseamnă că vă revin în medie cam 3 192 sughițuri per cap de constructor. Pe zi! În asemenea situație nici nu e de mirare că ați rămas în urmă cu planul. Cele opt ore de muncă vă sint ocupate cu sughițatul, nu cu lucratul...

Interesant este și alt amănunt: la unele blocuri date în folosință în 1965, fațadele nu au fost terminate nici în 1966. Asta dovedește o muncă aprofundată și că nu sunteți adepții expresiei «mai mult ață decât față». Nu. Voi sunteți oameni corecți: nici ață, nici față.

Și toate acestea se datoresc, în principal, organizării defectuoase a muncii. În linii mari, care ulterior au devenit linii frunte, ritmicitatea n-a fost ritmică, iar în rest ați lucrat conform principiului: «cum o da Dumnezeu». Utilajele au fost folosite cum a dat Dumnezeu, forța de muncă, repartizată idem, iar mijloacele de transport utilizate și ele tot cum a dat Dumnezeu. Așa că până la urmă, cit e domnul din ceruri de Dumnezeu i-a sărit muștarul, a coborât pre pământ și v-a spus-o pe-nțeleșul pămîntenilor: «Păi bine, fraților, voi cu salariul și eu cu sarcinile? Gata! Până aici! Nu mă duceți pe mine în ispită! Și chiar dacă vă iert vouă păcatele voastre, nu vi le iartă ăia de la «Urzica», acum și pururea și-n vecii vecilor. Fără amin».

În încheiere, dragi tovarăși, venim și noi cu o rugă: dezmeticiți-vă. Dar repede. Că-i sfârșit de an, și riscați printre altele să rămână primele nedistribuite acum și pururea, și să sperăm că nu și în vecii vecilor...

Acesta e răvașul nostru în preajmă de an nou.
Ce ziceți ce plăcintă v-a picat?

«URZICA»

— Cum trece timpul!... Au și apărut primele semne ale iernii...

FĂRĂ CUVINTE

Desene de EUGEN TARU

O poveste

Îl cunoașteți pe tânărul acela înalt, spilcuit, cu cămașă albă, lavabilă și austriacă? Pe tânărul acela care se plimbă nerăbdător între «Apicola» și «Plante medicinale»? Nu vă chinuiți memoria, vi-l recomand eu. Tânărul acela simpatic, cu privirile sincere, deschise, prietenoase, e Teofil. 24 de ani. Tehnician dentar la o policlinică cu sau fără plată. Nu știu exact. Cred însă că e la una cu plată, că prea își dă aere băiatul.

La 20 de ani avea motocicletă «Simson». Un exemplar grozav. Prindea 110 pe oră. Mai prindea, ce-i drept, și pe cite o blondă, brună sau oxigenată. Și-atunci, Teofil a cumpărat și ataș. Atașul ăsta l-a reprofilat într-un cuceritor de mîna întâia. Acum doi ani și-a depus motocicleta pe trei cartele CEC cu ciștiguri în autoturisme. Îi place să fie la zi cu tehnica modernă. Motocicleta e depășită. La ora actuală nu te poți îndrăgosti serios decît la nivel de Renault sau Fiat. Iubirea în doi timpî, cu șa în spate, e desuetă.

Azi, Teofil al nostru e din nou îndrăgostit. Puternic. Zguduitor. Cum n-a mai fost niciodată. Sau în orice caz cum n-a mai fost de multe săptămîni.

Acesta este motivul pentru care, în aceste minute, inima înfiorată îi bate tica-taca, între «Apicola» și «Plante medicinale». O așteaptă pe Cornelia. Pe draga și unica lui Cornelia. Astă seară o va cere în căsătorie. A cunoscut-o ieri la prînz. Povestea iubirii lor — mai exact, a lui — e scurtă, dar tumultuoasă.

S-au cunoscut la o plombă. Teofil a intrat în cabinet, ținînd în mîna mulajul unei proteze. A zărit-o și, emoționat, proteza i-a scăpat din mîini. A zărit-o ieri spre prînz, cînd ea, Cornelia, zăcea pierdută, cu gura căscată pe scaunul dentar, gemînd infricșător. Lui Teofil i-a plăcut gura aceea micuță, arcuită într-o crispă dureroasă, cu rujul de pe buze mozzolit de nemiloasele ustensile nichelate. I-au plăcut ochii aceia negri, urmărind inspăimîntați rotirile brutale ale bormașinei ce scormonea minunata și suava ei carie. I-au plăcut picioarele ei svelte, ce se încordau, bătînd mărunt și nervos pragul metalic al scaunului dentar.

Într-o singură clipă și-a dat seama Teofil că acea splendidă icoană a durerii stomatologice, acei ochi speriați dar superbi, îi pot aduce fericirea pentru tot restul vieții sale și, bineînțeles, dacă ea va accepta, pentru tot restul vieții ei. Sau, în orice caz, pentru o bună parte a vieții...

Într-o singură clipă și-a dat seama Teofil că Mariana nu reprezintă pentru el decît un flirt depășit, iar Eugenia un simplu foc de paie.

Într-o singură clipă, ambianta solemnă de tinctură de iod, de apă

oxigenată și de proteze sfărîmate l-au adus la realitate și l-au repus pe drumul cel bun al sentimentelor. L-a trezit din reverie bătrînul medic stomatolog:

— Ia privește, Teofile, ce carie frumoasă și interesantă!

Teofil și-a aplecat privirile poate chiar mai mult decît era necesar, a cercetat plin de entuziasm cazul, după care, plin de înțelegere, a suspinat:

— Stimată duduie, dacă veți avea nevoie de o lucrare mai vastă...

— Nu, rectifică medicul. Deocamdată are nevoie să i se completeze fișa... Dacă te oferi dumneata...

În drum spre fișier, Teofil i-a completat fișa personală cu datele necesare: 18 ani, plombă la D.2, incintătoare, naivă, deseară la orele 20 consultație la «Cina».

Cornelia, măgulită că un halat alb cu uchie meucaia pe cap îi acordă asemenea atenție, a acceptat

imediat invitața.

A fost o seară de basm. Cornelia ciugulea fermecată din plachia de crap. Noroc că avea pește oase mari, altfel fericirea o înneca. Și vinul! Ce aromă! Niciodată nu și-ar fi închipuit că un țirgușor atît de comun ca Panciu poate să emane asemenea aromă! Pînă și friptura nu era o banală și prozaică friptură. Nu! Era a la Chateaubriand... Totul părea un poem. Chiar și ardeul iute, pe care Teofil îl freca visător între degetul gros și inelar.

Dansul a întrecut așteptările. Pînă în această seară, Cornelia nu dansase decît la reuniuni tovărășești sau la serate culturale, urmate de tombolă și confeti. Nu-l avusese partener la dans decît pe prietenul ei, blegul acela, care își pregătește acum examenul de stat la Fizico-Chimice care o invita la niste dansuri mono-

oarecare

tone, necrobatice, trecind-o apoi la o pereche de crenvuști tuberculoși și la o sticlă cu suc de fructe, cald.

— Ah! Cum mi-am pierdut zilele fără să gust viața adevărată! suspină retroactiv Cornelia, sorbind «Panciul» dintr-un pahar fixat într-un picior ca o barză. ...Ca o barză!... Tii!... schiță ea un zîmbet născut de o anume asociere de idei!... Ca o barză! Ia uite cu cine trebuia să fac eu copii!... Cu chimistul acela care habar nu are de «Cina» și de twist tremurat...

Ritmul îndrăcit al dansului o smulse din acest început de cugtare... Ce bine se simțea la pieptul lui Teofil îmbrăcat în stofă «made in»... Ce hali-gali nemaipomenit! Ce pași! Ce piruete! Ce maestru! Ah, Teofil, Teofil!

La ora două noaptea, intelectualul a condus-o acasă. Nu într-un taxi, cu șah pe el. Într-o limuzină albă, întârziată în drum spre garaj.

Blegul, chimistul, o conducea acasă într-o limuzină d-alea cu troleu!... Teofil, Teofil! Țsta, da, intelectual.

În limuzină, între două sughițuri și o mîngiere delicată, Teofil i-a șoptit la ureche ceva despre căsătorie...

A doua zi Cornelia și-a anunțat părinții. Scurt, dar limpede.

— Mă mărit!

După ce se ridicară buimaci de pe jos, unde îi expediase vestea, bătrînii scoaseră niște sunete nearticulate, apoi izbutiră totuși să lege câteva cuvinte:

— Te... și dacă te... de ce nu ne...

— Poftim?

— De ce ne-ai spus-o abia azi? reuși tatăl să contureze ideea.

— Fiindcă ieri nu știam nici eu!...

L-am cunoscut la dentist.

— Pacient?

— Nu. Intelectual. Tînăr, bani,

superb și în plus, dacă o să aveți nevoie de proteze, nu vă costă nimic.

— Și umblați de mult?

— Nu umblăm de loc. Numai cu mașina.

— Fetițo, bagă-ți mințile în cap. Căsătoria e lucru serios...

— Și el, mamă!... Tot serios e!... O să mă facă fericită. Ce maniere! Cînd sughiță duce totdeauna mîna la gură!... Deseară ne întîlnim iar!...

Și s-au întîlnit iar. Așa cum v-am spus la început. În față la «Apicola». Au vorbit despre plombe, despre Jean Marais și despre fiș-fiș. Apoi, la o masă la «Capșa», au discutat despre dragostea lor. El i-a cerut oficial mîna. Și în clipa următoare i-a și luat-o. Discret, pe sub masă. Apoi Teofil a vorbit din nou despre iubirea lor. Și a amestecat-o cu Drăgășani din cel medaliat. Fiindcă adevărata dragoste nu merge cu d-ăla nemedaliat. Pe urmă, Teofil a comandat un vin sec. După aceea triplu-sec. Și, spre miezul nopții, i-a șoptit înghițind în sec:

— Corneluș, vii la mine acasă?...

— De ce?

— Fiindcă te iubesc, Cornelușule.

Cornelia ridică a uimire sprîncenele și întrebă amețită de Drăgășani și de fericire:

— Și aici nu mă iubești?

— Ba da, dar nu pot să mă desfășor... Noaptea asta vii la mine, și mîine introducem actele la Sfat.

— Să le introducem acum, vorbi încețoșat Cornelia.

— Sfatul nu lucrează în trei schimburi; rise Teofil.

— Și atunci de ce mă poștești la miezul nopții?

— Fiindcă te consider ca și soția mea. Vreau să-ți cunoști cuibușorul... Holul... Dormitorul...

— Numai holul... Uplete-mi paharul...

— Poftim!... Bea!... Grăbește-te Cornelușo...

— Mer... mersi... te tulbură... E delicios...

— Mda... E din cel mai scump... Vezi ce sacrificii fac pentru tine?

— Cum adică... reluă ea o idee care o sîcîia... cum adică aici nu poți să te desfășori?... Eu zic mai întii actele...

— Începi să mă scoți din fire!... Să mergem!... Hai, Cornelia!

— Mergem... dar mi-e greu să merg...

— O să te sprijin eu... Nu-i soțul dator să fie sprijin pentru tovarășa lui de viață?

Și plecară. Ea, la brațul lui, clătîndu-se discret. El, senin, cu alură de Napoleon la Austerlitz. Ea, plină de dragoste și de vise confuze. El, gol... Pe degete învîrtea distrat două chei.

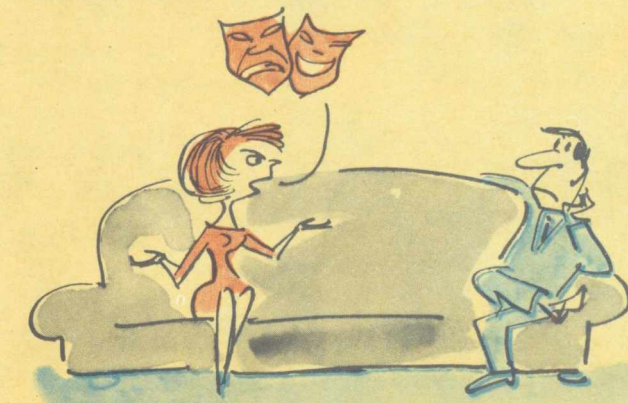
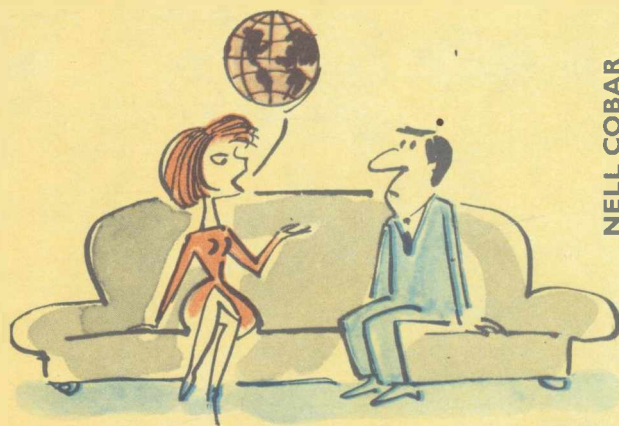
Lectura se poate opri și aici. Mai există însă și un alt sfîrșit.

Dar fiindcă îl presimte oricare cititor îl dăm prescurtat: Cornelia... o viață... un vis...

SFÎRȘIT

SUBIECTE DE CONVERSAȚIE

NELL COBAR

Logodnica s-a orientat...

A F O R I S M E

de RAMON GOMES DE LA CERNA (Spania)

Ramon Gomes de la Cerna (1888—1964). Prozator, dramaturg, eseist, unul dintre cei mai de seamă reprezentanți «avangardiști» ai literaturii spaniole.

S-a născut la Madrid, a murit în Argentina. În operele sale Ramon Gomes de la Cerna a privit în mod critic realitatea burgheză. A scris romanele: «Orașul salcîmilor», «Torrero Caraccio», «Romancierul» etc., drame și portrete literare ale lui Lope de Vega, Velazquez. El Greco, Goya etc.

A cucerit o mare popularitate în Spania prin aforismele sale lirico-umoristice.

- A căzut o stea. I s-a rupt nopții un fir de la ciorap.
- Tunetul: a căzut o ladă de pe scara cerească.
- Dragostea se naște atunci cînd vrem să facem vremelnicul veșnic.
- Ruinele Coliseum-ului — o ceașcă spartă la prînzul veacurilor.
- Curcubeul: o panglică cu care Natura își leagă părul spălat de ploaie.
- Secunda seamănă cu un veac: ea este o veșnicie în miniatură.
- Generosul: acel care observă cînd unui ciine îi e sete și-i dă să bea.
- Stelele strălucesc de veacuri; altfel n-ar fi stele, ci portocale.
- El a avut o țineră de minte atît de proastă încît a uitat de asta și a început să aibă memorie.
- Copilul se salută pe sine însuși, ducînd piciorul la cap.
- Capitalistul este acela care stînd de vorbă cu tine își pune chibriturile tale în buzunar.
- Păunii sînt ca și copiii — se îmbracă în costumele de bal mascat atunci cînd nu este carnaval.
- Femeia asta s-a uitat la mine ca la un taxi liber.
- După somnul de prînz, cînd ne trezim, avem impresia că în timpul cit am dormit ni s-a furat o jumătate de zi.
- Liliicii se îmbracă în fiș-fiș.
- O femeie punîndu-și o podoabă neagră la gît se îmbracă în doliu după tineretea sa.
- Stelele sînt scoicile cerului.
- Creionul scrie numai umbrele literelor.
- După eclipsă, luna își spală funinginea.
- Fericire este cînd un om, aflîndu-se în nenorocire, se crede fericit.
- Acel care sforăie mîncînd zgomotos o ciorbă de somn.
- Florile fără miros sînt mute.
- Marea este curată deoarece dispune de mulți bureți.
- Păianjenul țese aerul.
- Girafa este un cal căruia i s-a lungit gîtul de curiozitate.
- Stelele lucrează cu plasă, de aceea nu ne cad în cap.
- Pe femei le salvează faptul că ele cred că toți bărbații sînt la fel: pe bărbați îi pierde faptul că ei cred că nici o femeie nu seamănă una cu alta.
- Cel mai mic tren din lume: omida.
- «Gînditorul» lui Rodin — un șahist căruia i s-a luat masa de șah.

- Pescărușii s-au născut din batiștele care se flutură în urma vapoarelor.
- Veverița — o coadă căreia i s-a dat libertate.

În românește de IACOB BABIN

(Din volumul «Literatura spaniolă a secolului XX». 1965)

U M O R F R A N C E Z

SCRISOAREA RĂTĂCITĂ

Un tînăr student scrie părinților pentru a le cere un supliment de 300 fr. peste cota lui lunară. În post-scriptum adaugă: «În ultimul moment mi-a părut rău că v-am făcut această cerere. Am alergat după poștaș, dar nu l-am putut ajunge pentru a-i lua scrisoarea înapoi».

Cîteva zile după aceasta, primi o scurtă misivă de la tatăl lui.

«Poți fi liniștit, dragul meu, nu te necăji că n-ai mai prins factorul, pentru că noi n-am primit scrisoarea».

MODESTIA UNUI SAVANT

Faimosul Duval, bibliotecarul regelui Francisc I, era cunoscut pentru modestia lui. Într-o zi, un ignorant îi pune o întrebare, la care el îi răspunde:

— Nu știu!

— Totuși, regele te plătește pentru ca să știi, răspunse ignorantul.

— Regele, spuse Duval, mă plătește pentru ceea ce știu. Dacă m-ar plăti pentru ceea ce nu știu, n-ar ajunge nici toate comorile Franței.

ORA DE LITERATURĂ

Profesorul: — Vorbește-mi despre Shakespeare. După părerea dumitale, dacă ar trăi

astăzi, ar fi considerat ca un om deosebit?
Elevul: — Cred și eu. Ar avea peste 400 de ani.

PROFESORUL DE ISTORIE

— Ești mulțumit de noul tău profesor de istorie?

— Nu prea, tătucule. Nu știe mare lucru pentru că aproape tot timpul ne pune întrebări.

UN MAESTRU GENEROS

Un elev al lui Saint-Saëns ne oferă această plăcută mărturie a generozității maestrului său:

— N-am reușit niciodată — spuse el — să-l fac să accepte cea mai mică retribuție pentru lecțiile sale.

Într-o zi, fiind în fonduri, i-am cerut să-mi facă marea cinste de a accepta să ia masa cu mine la restaurant. Aveam în buzunar 3 poli.

O dată instalați, l-am rugat pe maestru să comande masa. Alese bucatele cele mai fine și comandă asemenea vinuri încît începusem să mă tem că nu voi putea acoperi nota. Îmi vor ajunge oare cei 3 poli?

Către sfîrșitul mesei, chemai ospătarul.

— Socoteala, vă rog.

— Socoteala, spuse ospătarul privindu-l pe Saint-Saëns, este achitată.

— Cum achitată? Cine și-a permis?

— Nu te supăra! spuse Saint-Saëns amuzat. N-am făcut fiecare din noi ceea ce trebuia? Dumneata m-ai invitat și eu am acceptat; eu plătesc și dumneata trebuie să accepți. Sîntem chit!

PROFESORUL BINEVOITOR

— Ce este potasiul?

— ???

— Nu știi? Dar uraniul? Ce este uraniul?

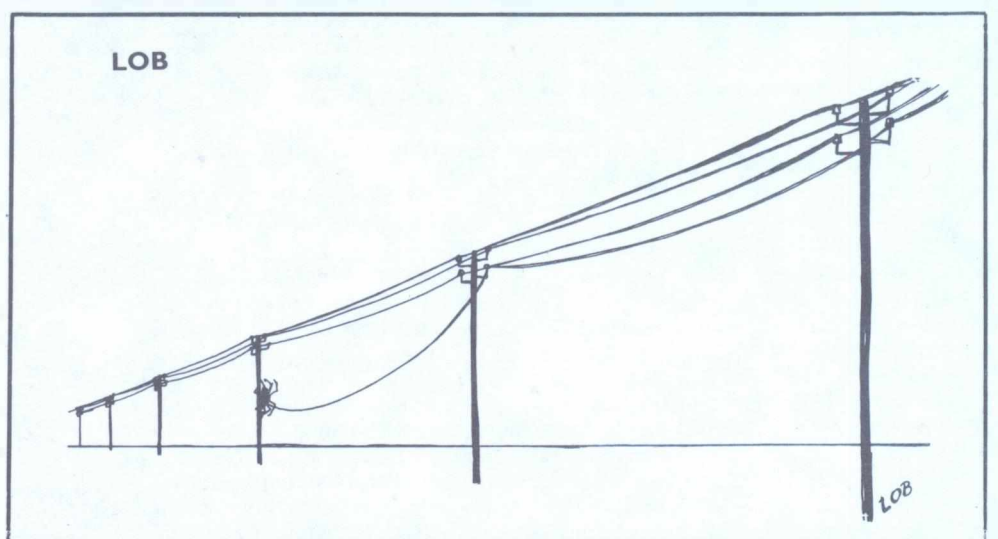
— ???

— Nici asta nu știi? O ultimă întrebare pentru a te reabilita: ce diferență este între potasiu și uraniu?

Traducere de S. Ch.

MARI CARICATURISTI AI LUMII

LOB

„Sens interzis“

Unui pieton care n-a respectat semnalul semaforului și, fiind surprins de o mașină, și-a fracturat amindouă picioarele.

*Graba strică treaba
însă
Mai legat de semafoare
Cred că merge altul:*

*«Unde
nu e cap, vai de picioare».*

Unui conducător auto care a vizitat de curînd restaurantul «Grădinița».

*N-a prea-nțeles el pătăleala
Doar «o friptură» a luat că-i om
Și i-au ieșit la socoteală
3 juici, un vin, un mic... și-un pom.*

Șoferilor de la I.T.B. care transportă călători în picioare pe scările mașinii «37», deși aceasta a fost dublată cu o remorcă.

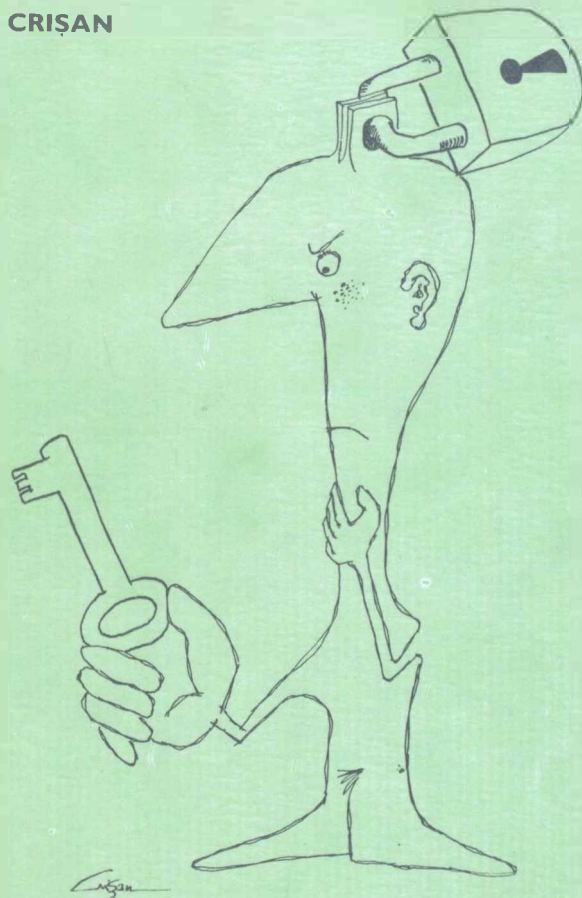
*«37» cum se vede
A fost mult modificată
Mult mai lungă, dar se crede
Că șoferu-o face lată.*

Unui conducător auto care a lovit pe șosea o bătrînă ce transporta două găleți pline cu lapte.

*Ti-a ieșit în drum cu plin
Însă spun unele șoaapte
Că ea și-a ieșit cu lapte,
Dar tu i-ai ieșit cu vin!*

NIC. FRUSINA

V. CRIȘAN

— Nu-mi dau seama la ce ar putea folosi...

MIRCEA PAVELESCU

c r o n i c a

DISOCIAȚII DESPRE GREUTATE

Cuvîntul greutate este pe cale să dispară din vocabularul nostru științific, ca urmare a celei de a XI-a Conferințe Generale de Măsură și Greutăți, ținute la Paris în 1960.

Forurile noastre de resort i-au mai acordat însă șase ani și jumătate de viață, hotărînd printr-o circulară de ultimă clipă ca el să fie imediat înlocuit în manualele de matematică și de fizică pe anul școlar 1966/1967 (care totuși îl păstrează) prin cuvîntul «masă».

Nu ne îngăduim să facem nici un fel de obiecțiuni în legătură cu hotărîrea acestei conferințe internaționale de copleșitoare autoritate, deși aflăm din nr. 10 al Gazetei Matematice că Newton «a scos în evidență noțiunea de masă pe care a separat-o de aceea de greutate. Pe cînd greutatea corpurilor va fi variabilă cu distanța la centrul pămîntului, masa ca ceva inerent materiei va rămîne constantă.» (Descoperirea legii atracției universale. Prof. universitar Caius Iacob).

De asemenea nu știu cum se poate explica faptul că bravii cuceritori ai Cosmosului, deși își pierduseră la un moment dat greutatea (fenomenul imponderabilității), nu și-au pierdut în același timp și masa, devenind astfel imateriali.

Sîntem siguri că există anumite explicații mai mult sau mai puțin savante care să lămurească pe cei nedumeriți și neinformați, dar nu văd cum se vor lămuri copiii din clasele a doua elementară, care, potrivit «instrucțiunilor pentru folosirea manualelor de aritmetică» (elaborate recent de Ministerul Învățămîntului) vor trebui să învețe anul acesta că Kilogramul nu mai măsoară greutatea corpurilor ci masa lor.

Nu trebuie să uităm că din cuvîntul greu-

tate a descins o întreagă familie: greu, greoi, îngreunat(ă), categoria grea, greul pămîntului, greutate etc, pe cînd cuvîntul «masă» s-a dovedit un cap de familie mai puțin prolific, el neavînd ca descendenți decît pe «masiv», verbul «a masă» (a îngămădi) și «mase» (de oameni).

Din cele de mai sus vor rezulta pentru viitor niște confuzii regretabile. De pildă, Iulian Neacșu va deveni din publicist *greoi* un publicist *masiv*, noțiuni care, la ora actuală, după cum se știe, nu sînt deloc sinonime.

Artiștele cu greutate vor deveni și ele masive, în ciuda siluetelelor menținute, cu aspre renunțări, la proporția ideală.

Dar dispărînd cuvîntul greutate va dispărea fatalmente și antonimul său «ușurătate». Nu vor mai exista deci tineri ușurateci, femei ușoare și nici umorului nu i se va mai spune gen ușor.

Ar fi și timpul!

UMORUL LUI MIHAI BENIUIC

Revista «Tribuna» din 27 octombrie a.c. ne aduce surpriza unui admirabil autoepitaf semnat de poetul Mihai Beniuc:

PE O URNĂ FUNERARĂ

*Cînd mi-au depus cenușa-n urnă
Intrai în faza mea nocturnă.
După o viață zbuciumată
Din care ceea ce-am ales
E că m-am ars destul de des.
Dar ca acuma niciodată.*

Pregătirea dozată a finalului ingenios și neprevăzut trădează un umorist amar (așa cum îi stă bine oricărui umorist) care, cu siguranță, nu se află la prima realizare.

Va să zică, poetul merelor de lingă drum are în cămara sa literară și cîteva migdale amare pe care nu vedem de ce nu le-ar pune la dispoziția cititorilor noștri.

DOUĂ SCHIȚE

Am citit două schițe, semnate Dumitru Țepeneag, în revista Ateneu nr. 10 (27).

În prima, «Frig», eroul merge cu tramvaiul pînă la terminus unde coboară și, după ce mai face cîteva pași, ajunge într-o pădure de felinare unde se prăbușește copleșit de ceață și mai ales de frig. Frigul îi sfișie mușchii și ceața îl înfășoară într-o cămașă de gheață. Se sugerează moartea eroului. Și atît! Se știe însă că ceața se formează fie prin incursiunea unui curent de aer cald într-un mediu rece, fie prin incursiunea unui curent de aer rece într-un mediu cald. În amindouă cazurile se petrece un fenomen de condensare a picăturilor de apă. În nici una din aceste împrejurări, frigul nu este de nesuportat, mai ales atunci cînd te afli în plină ceață. Kafka n-ar fi făcut această grosolană eroare de meteorologie elementară.

În a doua schiță, «Icar», eroul doarme pradă unui somn zbuciumat și destul de disgrățios (îi curg balele pe pernă și prin pijamaua desfăcută îi apare trupul gras, alb, cu peri rari și lungi). La un moment dat, visează că se deșteaptă, că bea un git de apă, că-și fixează o scîndură în spate, că se aruncă pe geam și că plutește în noapte ca un nou Icar. Apoi visează că se deșteaptă, că se dă jos din pat, că bea un git de apă, că-și fixează o scîndură-n spate, că se aruncă pe geam spre a pluti în noapte ca un nou Icar, apoi, probabil, visează că se deșteaptă... și așa mai departe...

Această ultimă schiță ar fi putut apărea sub semnătura: Eugen Ionescu-Țepeneag.

GOPO

CURCANUL ȘI SCROAFA

- PROIECT DE SCENARIU -

Odată, un curcan s-a însurat cu-o scroafă.

Erau foarte fericiți și se iubeau ca doi îndrăgostiți adevărați.

Curcanul avea totuși undeva ascuns în sufletul său o nemulțumire: scroafa era scroafă și făcea murdărie în casă.

Într-o zi curcanul și-a luat inima în dinți și-a vrut să-i spună scroafei nemulțumirea sa. Dar scroafa când l-a văzut, a dat ochii peste cap și tremurind toată i-a spus:

— «O, doamne! Cât ești tu de frumos! Câtă grație în pași, ce minunată făptură!»

Curcanul a zîmbit modest, a călcat mai grațios, și-a uitat să-i spună scroafei ce avea de spus.

A mai trecut o zi, două... casa era

din ce în ce mai murdară și gunoiul se urcase în pat. Și curcanul iar s-a hotărît să-i vorbească scroafei... și scroafa...

— «Alesule între aleși! Superbă îmbinare a tot ce-i mai frumos pe lume!...»

Și iarăși curcanul, amețit de vorbele scroafei, a uitat să-i spună ce avea de spus.

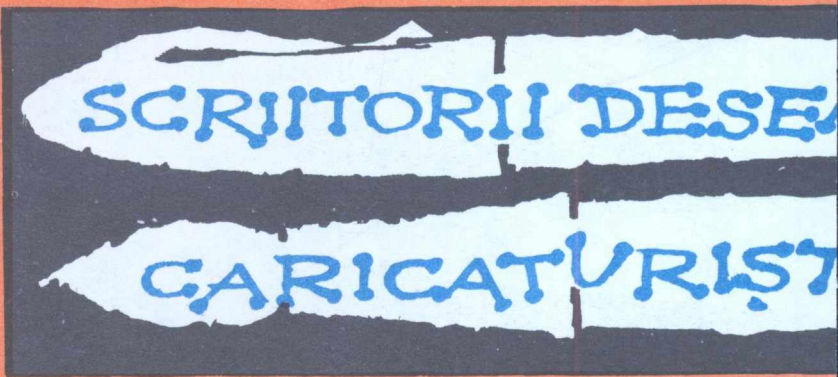
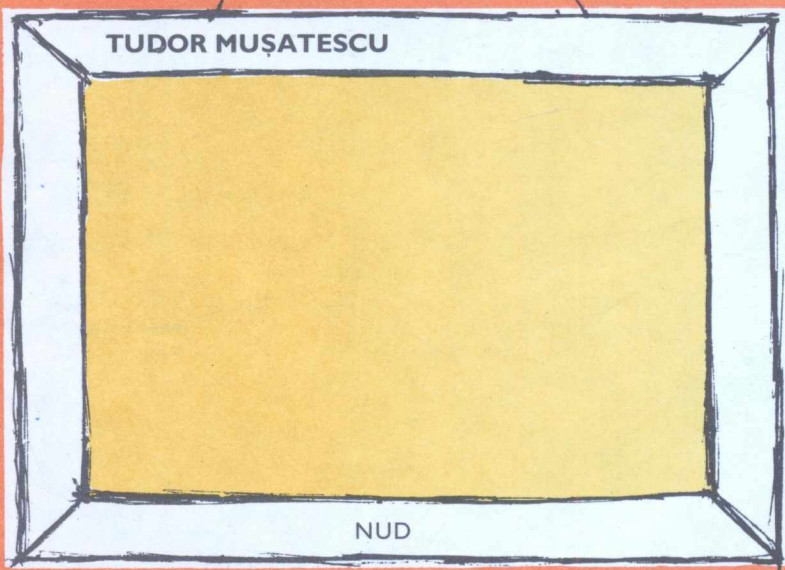
Crescuse murdăria în casă și curgea pe fereastră în curte.

Atunci, revoltat, curcanul i-a spus repede scroafei ce avea de spus.

Și...

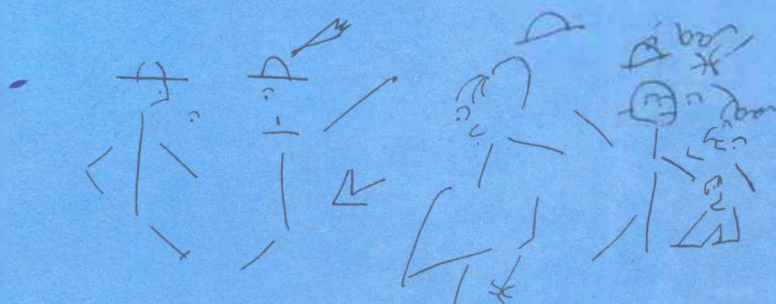
Și scroafa a îngălbenit, a izbucnit în plîns și s-a spînzurat în fundul grădinii.

— Alesule, între aleși, de ce-ai făcut asta?!?

- Într-adevăr o mașină îți schimbă complet viața!

I. AVIAN

— Ce-i cu ăștia, Nae?
— Au citit o schiță de Avian și-au rîs pe rupte...

AL. CLENCIU

Clenciuri

*Eram convins că aricioaica moare,
Avea lăbușele distruse,
Că a răcit ariciul și-i făcuse
O frecție solidă pe... spinare.*

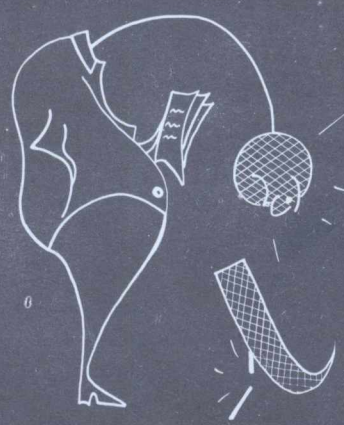
*

— Eu văd lucrurile-n mare!
Se fălea nea-Alexandru.
— Păi, îi zise-un oarecare,
De ce nu te faci... scafandru?

*

Ura! strigă ospătarul,
(Ce părea că e în criză),
Am ciupit de la Ciociltea
O... remiză!

VALERIA BOICULESI

«Punctul pe i»

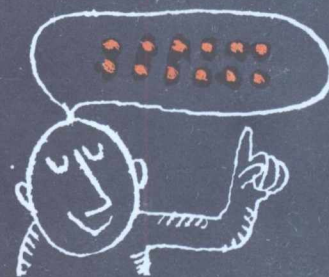
G. HULUBEI

STRIP-TEASE autumnal... și... Moda de iarnă!
(În atenția tovarășilor pomicultori, potrivit refrenului: — «Îngrijiți de ei, copii, că și pomii este viii...»)

Gînduri în două rînduri

- Pentru un măgar melodia cea mai frumoasă este răgetul.
- Unii întirzie la naștere, alții la moarte.
- Pentru cel ce nu știe să înoate, largul mării începe la mal.
- Și scînteia geniului poate provoca incendii.
- Dacă te lași furat de gînduri înălțătoare, nu uita să-ți pui parașuta!
- Calitățile le-a moștenit de la părinți — prin testament.
- Mai bine prost, decît cu bagajul de cultură purtat de hamali!
- Existăm din grația lui Dumnezeu, dar și el există numai din grația noastră.
- Un înțelept a inventat butelia, un prost — tirbușonul.
- Cine a văzut crocodil să plîngă cu lacrimi de om?
- Și pe drumul spre înțelepciune există accidente de circulație.
- Prin gura papagalului vorbește stăpînul său.
- Numai efemeridele cunosc «fericirea eternă».
- Sufletele nu le poți deschide cu «gura de lup».
- Cînd norocul îți bate la ușă nu întreba «cine-i acolo?».
- Nu puneți privighetoarea să cînte după note!
- De cîte ori se schimbă moda, se schimbă și rușinea.
- Modestia nu e neapărat o virtute: hoțul nu ține să fie popularizat.
- Somnul e cel mai bun sfetnic. Pînă acum nu m-a sfătuit însă cum să scap de insomnii.
- Mi-a vorbit atît de convingător că a sîrșit prin a se convinge și el.

Influențat de poezia modernistă care apare în unele publicații literare, caricaturistul A. Poch a scris următorul sonet pe care-l publicăm în facsimil.

Ceștea și Tăcerea

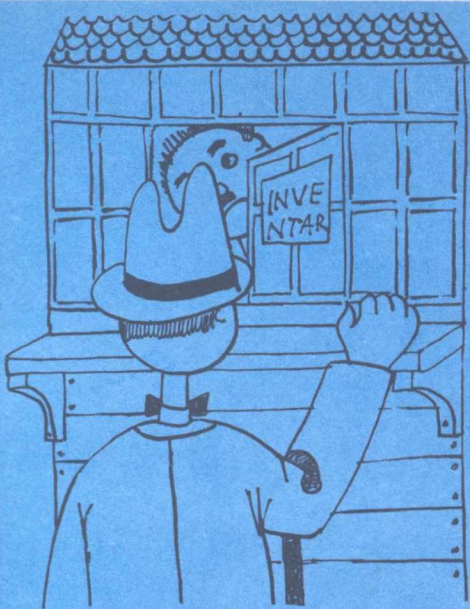
*Mașterii tăcerea omului omfărit,
Tăcerea, omului omfărit.
Pom tăcerea omului omfărit
Ceștea mașterii omfărit...*

*Bomafon... emiteam omfărit
Mașterii omfărit omfărit?
Pom tăcerea omului omfărit
Ceștea mașterii omfărit...*

*Ceștea omfărit omfărit omfărit
Ceștea omfărit omfărit omfărit
Bomafon... emiteam omfărit
Mașterii omfărit omfărit...*

*Leu frișă omfărit de omfărit
Pom omfărit omfărit,
Bomafon... emiteam omfărit!!!
15 noiembrie 1966*

A. POCH

— Aveți Tomis?
— Întrebați de țigări, de biscuiți, de restaurant, de cofetărie, de portul turistic, de marca de pînzeturi sau de revistă?!

I. DOGAR-MARINESCU

Din tainele iluzionismului cel de toate zilele

ionismul — artă care pare că ază imposibilul — cuprinde blul procedeele capabile de rca raționamentul spectatoriscopul de a-i amuza. Oamenii le acord cu etimologia (iluziovine de la latinescul *illusium*, ul verbului *illudere*, care înă a înșela) au creat iluzionisile de toate zilele, practicat de hiar dacă nimeni nu vrea să vască.

ilustrare vă prezentăm un ușor de executat, greu de

st număr se execută de obicei unei singure persoane întota de sex feminin. Pentru acest veți nevoie — să zicem — de Ei bine, cu acești 5 lei ai dv. hîrtie de 25 de lei împrumue la o terță persoană care fi de față în timpul repreiei, puteți crea iluzia că sînteți rul a citeva sute de lei. Suma depinde numai de fantezia ntru o mai ușoară memorare

transcriu telegrafic fazele acestui truc:

— Schimbați hîrtia de 25 de lei la tramvai, cumpărînd cele 2 bilete. Rămîneți cu 24,50 lei ± 5 lei.

— Scuzați-vă două minute, intrați într-o tutungerie, dați 25 de lei schimbați și rugați să vă dea o singură hîrtie.

Aveți deci 25 lei + 4,50 lei. — Oferiți asistentei un pahar de sifon. Plătiți cu hîrtia de 25.

Rămîneți cu 24,75 lei + 4,50 lei. — Spuneți că nu ați găsit «Litoral» în prima tutungerie (vă va crede cu siguranță), scuzați-vă două minute, intrați în alta, dați 25 de lei schimbați și rugați să vă dea o singură hîrtie.

Aveți deci 25 lei + 4,25 lei. — Cumpărați «Informația». Plătiți cu hîrtia de 25 lei.

Rămîneți cu 24,75 lei + 4,25 — Scuzați-vă două minute... și așa mai departe.

Simplu și de efect. Încercați, însă atenție! nu risipiți mai mult decît cei cinci lei ai dv.!!

La rîndul lui, Victor Pițigoi, influențat de plastica modernă, a făcut următorul desen: Desenul a fost intitulat: Ilustrație la sonetul lui A. Poch

RODICA TOTT

DRAGOSTE
OARBĂ

— Aha! Înțeleg! Vrea să spună că a nimerit greu adresa noastră!

Colegul nostru din Berlin, veselul «Eulenspiegel» a deschis o expoziție de caricaturi intitulată «Prietenii lui Eulenspiegel». Fiind și eu unul din acești prieteni, m-am hotărât să trimit câteva caricaturi la această expoziție. Dar a fost mai greu când a trebuit să mă hotărâsc cu cine să le trimit. Pleca un amic. Să le fi trimis cu el? Nu. Amicul este tot caricaturist și... le-ar fi putut pierde. Prin poștă? M-am trezit târziu, nu mai era timp. Mi-a venit cea mai bună idee din cariera mea de caricaturist. Le-am trimis cu mine.

Am stat în R.D.G. trei săptămâni, oaspețele lui «Eulenspiegel». Dar, subsemnatul, deși plecat în plimbare, l-am luat cu mine și pe caricaturistul Claudiu. Dacă ar fi după el, i-ar trebui trei numere de revistă ca să-și publice impresiile. I-am explicat însă că nu se poate, așa că vă ofer doar cinci caricaturi. Impresiile mele despre cele văzute în această călătorie sînt minunate.

Aș dori din suflet să spuneți, după ce le veți vedea: «Pentru asta, a meritat într-adevăr o asemenea călătorie!» și nu «Pentru asta a meritat o asemenea călătorie?»

N. CLAUDIU

Ala-bala portocala

SAU DIALOG DESPRE CUM SE ORGANIZEAZĂ O REORGANIZARE

— Stimată tovarășe, imi pare rău că vă deranjez, dar sînt nevoit.

— Nu are importanță ce sînteți, noi servim pe toată lumea la fel.

— Știți, credeam că m-am adresat greșit, că sînteți aici din intimplare.

— Greșiți. Eu sînt din Buzău.

— Și eu sînt din Sighișoara, ce coincidență!

— Mă iertați, dar aici nu există nici o coincidență.

— Ba există, pentru că și fratele meu e tot din Sighișoara, ca și mine. Iată deci coincidența.

— Mă rog. Sînteți amabil să-mi

MICRO-FOILETOANE RIMATE

de GH. ZANEA

Virginia Baciu de la secțiunea financiară a raionului N. Bălcescu din Capitală nu a operat în registrul un debit achitat punînd astfel cetățeanul pe drumuri.

*Pufăind Stan din țigară,
Zice între două fumuri:*

*— Cică-i secție financiară!
Dar, cînd colo, e de drumuri!*

Conducerea asociației sportive «Chimistul» — Baia Mare recrutează din alte orașe elemente tinere pentru secția de lupte.

*Ca s-ajungă, prin urmare,
Luptători la Baia Mare,
Băimărenii, mintenaș,
Se transferă-n alt oraș.*

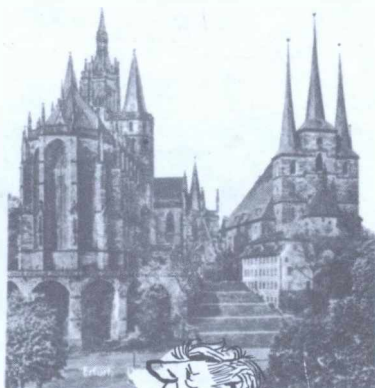
La Combinatul de cauciuc Jilava s-au prestat în nouă luni peste 50 de mii de ore suplimentare.

*Din ziua cînd aflai isprava,
Cerui acestui combinat
Să-și schimbe numele Jilava
Că orele prea l-au uscat.*

I.C.R.M. Timișoara are în stoc antene de televizoare pentru canale pe care cei din oraș nu pot recepționa emisiuni.

*Antenele, pe casă sau balcoane,
Prind din eter imagini pe ecrane.
Acestea însă (vrem să se rețină)
Prind la ICRM... numai rugină.*

ERFURT — DOMUL

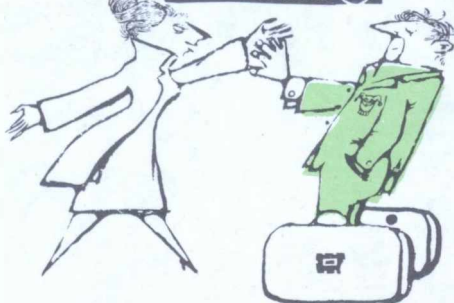

— Evul Mediu! Înalt de 100 metri!!
Îl puteți urca pe scări!!!

— Va să zică problema liftului e mondială și încă din vechime!

ÎNTOARCEREA ȘI... «AERELE» DE RIGOARE

BĂNEASA

— Dragul meu...
— Sprehen Sie... rumänisch??

...Și un «Dicționar» (absolut românesc) la întâlnirea cu colegii germani.

* Pentru fidelitatea atmosferei a se citi în română, germană, engleză, rusă, franceză, etc. etc.

În Thuringia toată lumea știe românește!

spuneți și pentru ce ați venit?

— Ca să-mi rezolv problema.

— Care problemă?

— Cum? Nu știți? Doar am venit aici și ieri.

— Regret, dar toți care vin astăzi au fost și ieri pe aici.

— Să știți că mie chiar dumneavoastră mi-ați spus ieri să vin mâine, adică azi.

— Regret, dar ieri tuturor le-am spus să vină mâine, adică azi. Numai azi le spun să vină mâine, adică mâine. E firesc.

— Vi se pare. Alaltăieri mi-ați spus să vin mâine, adică ieri.

— Normal: alaltăieri tuturor le-am spus așa.

— Mă rog. Așadar, recunoașteți că eu nu vin pe aici de ieri, de-alaltăieri.

— Sinteți concurent.

— Se zice consecvent.

— Așa e. Confund aceste două cuvinte, pentru că seamănă amindouă cu competent. Știți, eu n-am făcut latină în școală. Aveam scutire și pentru gimnastică.

— Pentru logică nu aveți scutire?

— Regret, nu.

— Aha, înseamnă că la dumneavoastră această scutire s-a introdus mai târziu. Mi-am dat seama de trei luni, de când vin zilnic pe aici.

— Mi-au mai spus-o și alții.

— Stimate tovarășe, aici nu e vina celor care spun. Dumneavoastră tergiversați rezolvarea problemelor. Dar se pune problema: până când?

— Până la ora trei, că după aceea plecăm acasă.

— Și acum nu mai aveți lipsuri?

— Ba lipsuri avem, dar acumă nu ne mai critică toți. Așteaptă rezultatele reorganizării.

— Nu înțeleg.

— Cum nu înțelegeți? Am spus că așteaptă rezultatele reorganizării.

— Nu asta. Nu înțeleg de ce nu v-ați reorganizat mai demult.

— Ba ne-am reorganizat și mai demult. Înainte de reorganizarea asta am făcut o altă reorganizare.

— Și aceea cum era?

— A, era cu totul altfel. Eu eram în locul lui Panaitescu, nu în locul lui Georgescu, cum sînt acumă, Georgescu era în locul lui Grigorescu și nu în locul lui Petrescu, Petrescu era în locul lui Panaitescu și nu în locul lui Ionescu, Ionescu era în locul lui Panait.

— Și Panait?

— Panait era în concediu.

— Nu înțeleg.

— Mă miră, că am spus clar: era în concediu.

— Nu. Nu înțeleg de ce ați făcut asta?

— Ca să ne reorganizăm, tovarășe, că aveam o mulțime de lipsuri. Toată lumea ne critica. Și trecuse vreme multă de la reorganizarea anterioară, așa că nu mai puteam pretinde cuiva să aștepte roadele reorganizării.

— Cum? V-ați mai reorganizat o dată în secția asta?

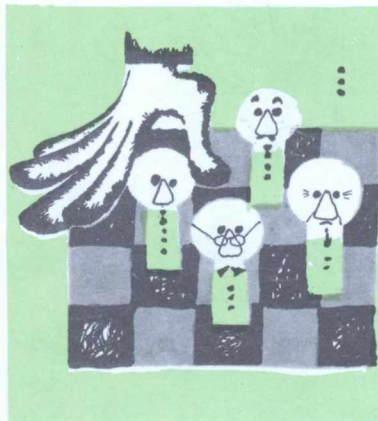
— Sigur că ne-am reorganizat! Ce, nu sîntem capabili? Trebuia să ne reorganizăm, pentru că lipsuri erau berechet și ne mai reorganizaserăm o dată și lumea se obișnuise să aștepte rezultatele reorganizării.

— Cum doriți, dar ar trebui să fiți mai autocritici, să vă însușiți lipsurile...

— Deocamdată nu e cazul, că abia ne-am reorganizat aici.

— Cum adică?

— Adică, simplu: Eu am trecut în locul lui Georgescu, Georgescu în locul lui Petrescu, Petrescu în locul lui Ionescu, Ionescu în locul lui Grigorescu, Grigorescu în locul lui Panaitescu și Panaitescu în locul lui Panait.

— Nu înțeleg.

— Cum nu înțelegeți? Panaitescu în locul lui Panait...

— Nu. Nu înțeleg de ce ați făcut asta.

— Ca să ne reorganizăm.

— Așa cum erați, organizați și reorganizați, nu era bine?

— Ba era bine, dar treaba mergea prost. Toți ne criticau. Aveam lipsuri.

— Cum? Încă o dată?

— Încă de două ori, că și înainte...

— Stimate tovarășe, aici nimeni nu se plînge că nu v-ați reorganizat destul. Aici toată lumea se plînge că tergiversați răspunsurile la hirtile noastre.

— Apropo de hirtii, dumneata parcă spuneai că ai venit cu o treabă.

— Da. Am o hirtie și vreau să știu cum s-a rezolvat.

— Ce anume cereai în ea?

— Ceream să mi se explice în cât timp se poate rezolva o cerere aici, la dumneavoastră.

— Și ce ți s-a răspuns?

— Depinde.

— Cum???

— Depinde cînd. Ieri mi s-a spus să vin azi, alaltăieri să vin ieri, răsalaltăieri să vin alaltăieri, acum o lună mi s-a spus să vin acum o lună fără o zi, acum o lună și o zi mi s-a spus să vin acum o lună și așa mai departe. Dar acum s-a umplut paharul. Vă rog să-mi răspundeți, stimate tovarășe...

— Te înșeli, eu nu răspund, pentru că nu mai sînt aici. Noi ne reorganizăm chiar acumă.

— Cum?

— Foarte simplu. Trec în locul lui Georgescu. Pe urmă Petrescu, Ionescu, Panaitescu, Panait, pe toți îi schimbăm. Schimbăm toți oamenii de pe un loc pe altul.

— Nu înțeleg.

— Am spus, schimbăm oamenii de pe un loc pe altul.

— Nu asta. Nu înțeleg de ce schimbați oamenii. Mai bine să schimbați modul de lucru. De pe un loc pe niciunul. Bună ziua.

MĂSURI DRASTICE

Facem loc cu plăcere în această pagină distinșilor tovarăși pedagogi de la Fabrica de cabluri și materiale electroizolante din București, care, deși nu-s ei pedagogi de meserie, au descoperit niște metode în această problemă că, dacă i-ar lăsa pe ei să acționeze după ideile lor năstrușnice, în trei luni am închide toate școlile.

Astfel, intrucît la această fabrică au fost aduse numeroase mașini moderne, s-au înființat pe anul 1965/66, mai multe cursuri pentru ridicarea calificării profesionale și specializarea muncitorilor. Pînă aici, nota zece pentru cei răspunzători.

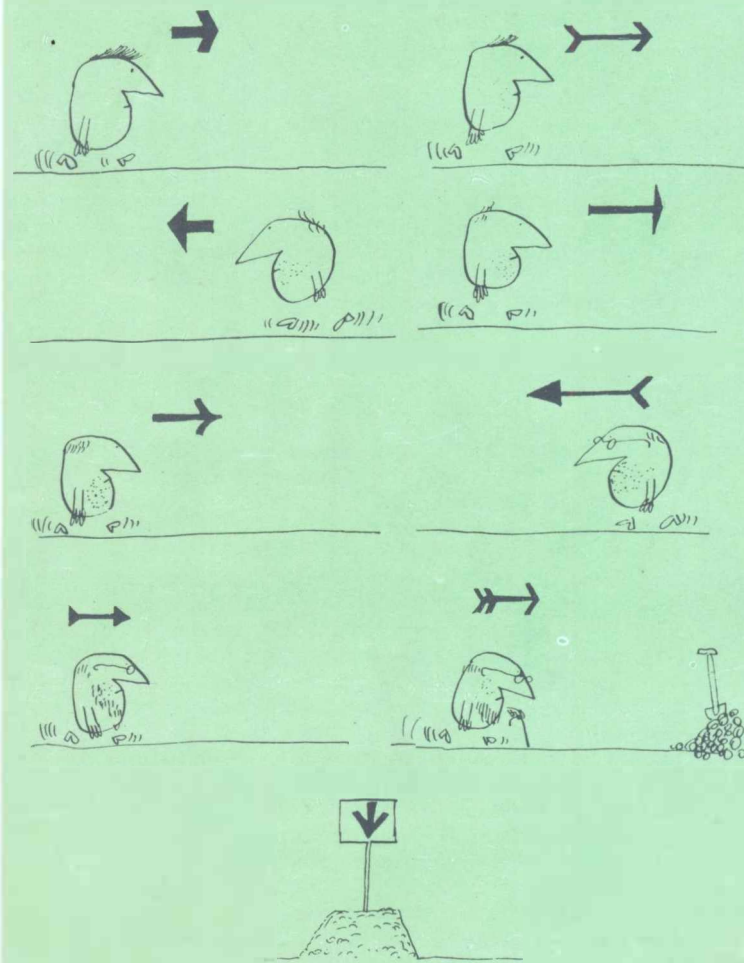
S-a întîmplat însă că în cursul anului, unii dintre cursanți au absentat. Și iată că aici a apărut marele talent pedagogic al celor ce răspund de aceste cursuri. De obicei, în orice școală, pe cei care absentează îi lămurești. Ce-i lămurești? Îi lămurești să nu mai absenteze. Dar, s-au gîndit pedagogii noștri de aici, poți să le spui muncitorilor: Vii miine cu tata sau cu mama? Ce, sînt ei copii? Nu! Noi sîntem copii? Nu? Trebuie să luăm niște măsuri să-i învățăm minte! Și au luat. Au început să-i exmatriculeze. Au exmatriculat 114 cursanți! Adică 114 muncitori au fost învățați minte, dar n-au mai fost învățați să lucreze mai bine la noile mașini. Și în felul acesta se poate afirma că, exmatriculîndu-i pe cei 114 de la ridicarea calificării profesionale a fost exmatriculată și calitatea ridicată a produselor pe care ar fi obținut-o cei lămuriți altfel decît prin exmatriculare.

De unde reiese că la respectiva fabrică trebuie înființat un curs de specializare pedagogică la care să învețe pe brînci cei care se ocupă de cursurile de calificare. Și cei care ar absentă să fie exmatriculați, dar nu de la cursuri. Să dăm noi sugestii: să fie exmatriculați de la meciul Petrolul-Dinamo, la prima absență, de la meciul Rapid-Petrolul la a doua absență, de la meciul România-Anglia, dacă s-o juca, la a treia absență.

Și dacă mai absentează cineva ne tăiem mina dreaptă. Chiar cea cu care scriem.

DAN HAYON

FĂRĂ CUVINTE

CONSIGNAȚIA

AL. CLENCIU

MAREA IDEE.

P. DUMITRESCU

— Ți-ar conveni să ai și matale o mașină... și să viu eu să ți-o zgîrii??? Ți-ar conveni?... Ce zici??
— Mi-ar conveni!

STĂPÎNUL ORAȘULUI

Între Statele Unite și Venezuela nu a avut loc un război. Prin urmare, Venezuela nu a ieșit învinsă. Prin urmare, Statele Unite nu au motiv s-o ocupe. Prin urmare, locuitorii săi se consideră cetățeni venezueleni. Prin urmare, ei se înșală.

Această logică înlanțuire de idei se aplică cel puțin orașului Piar, din provincia Bolivar. Aci este instalat cartierul general al consorțiului «Orinoco Mining Company», a cărui activitate are ca obiect extragerea minereului de fier. Minereul de fier e venezuelian, ca și orașul, — compania e americană, ca și beneficiile ei. În consecință, localitatea, deși are primar, poliție, tribunal și alte autorități proprii, este socotită posesiune S.U.A. Mai precis, posesiune a lui «Orinoco Mining Company».

Directorul general al acesteia, James Walkes Harrison, este omul care face și desface legile la Piar. Zece ore de lucru pe zi reprezintă o cifră mare pentru mineri. Dar zece ore de lucru pe zi reprezintă o cifră mică pentru mister Harrison, care are punctul lui de vedere în ceea ce privește profiturile consorțiului. În consecință, durata zilei de muncă este lungită cu două ceasuri. Primarul, poliția, tribunalul și celelalte autorități iau act. Altceva nu iau, în afară de un bacșiș, pe care-l capătă pentru a veghea la respectarea legii dictată de directorul general.

Fără aprobarea acestuia, nimic nu se mișcă

la Piar. Dacă cineva vrea să se mute dintr-o casă într-alta, trebuie să se adreseze la «Orinoco Mining Company» și să aștepte ca cererea lui să poarte apostila: «De acord! Harrison». Dacă într-un cartier se deschide o brutărie, înseamnă că pe autorizația ei figurează adnotația: «De acord! Harrison». Dacă un medic are intenția să se instaleze în oraș, prima condiție este ca petiția lui să fie împodobită cu formula magică: «De acord! Harrison».

În toamna aceasta, stăpînul american al orașului venezuelian a decis să interzică circulația între orele 10 seara și 5 dimineața. Din explicația pe care a binevoit s-o furnizeze presei reiese că, dacă se plimbă la ore târzii, oamenii sînt oboșiți a doua zi. Plin de soliditate, mr. Harrison acceptă ca oamenii să obosească muncind pentru consorțiu, dar nu poate admite ca ei să se astenizeze plimbându-se.

În urmă cu câteva săptămîni însă, minierii au organizat o manifestație în fața sediului lui «Orinoco Mining Company». Cu acest prilej, au fost sparte toate geamurile clădirii, iar pe zidurile ei a apărut inscripția: «Yankei, cărați-vă acasă!»

Partea cea mai curioasă e că demonstrații nu înaintaseră în prealabil o cerere de autorizație și nu așteptaseră ca pe ea să scrie: «De acord! Harrison».

N. AURELIU

În Vietnamul de Sud iau amploare acțiunile militare ale Frontului Național de Eliberare.

Pentagonul: — Să tratez cu F.N.L.? Nici nu-i recunosc existența!...

V. TIMOC

EROICUL LOCOTENENT

În capitala Vietnamului de sud apare un cotidian în limba engleză, care se numește «Saigon News», ceea ce pe românește înseamnă «Vești din Saigon». Cum cititorii ziarului sînt în marea lor majoritate militarii americani, veștile sînt confecționate pe gustul clienților. Astfel, o victorie a forțelor patriotice este descrisă drept «un neînsemnat cîștig de teren al inamicului», iar un bombardament executat de avioanele S.U.A. asupra unui sat în care nu au mai rămas decît bătrînii, femeile și copiii, este prezentat ca «o strălucită operație strategică a forțelor aeriene aliate».

Deși în afara acestei categorii de informații, coloanele lui «Saigon News» sînt foarte aglomerate cu publicitatea pentru baruri, tripouri și alte centre recreativ-culturale destinate soldaților americani, din cînd în cînd rămîne ceva spațiu disponibil și pentru locuitorii țării în care apare cotidianul. De exemplu, sînt reproduse în rezumat aproape toate discursurile generalului Ky, ba chiar și unele din cele ale acoliților săi principali. Despre sud-vietnamezii care nu sînt cel puțin ofițeri superiori sau miniștri, «Saigon News», nu suflă un cuvîntel.

Cu o singură excepție. La începutul lui octombrie, anul acesta, unul din translatorii ziarului, Le Thuan Hat, s-a prezentat la redactorul-șef-adjunct și i-a adus la cunoștință că este în posesia unui reportaj-bombă. Despre ce era vorba? Despre magnificele fapte de arme ale locotenentului Nguyen Thran, din armata saigoneză. Ținînd într-o mîna o carabină și într-alta un pistol mitralieră, el reușise să învingă un «damic» mult superior ca număr.

Redactorul-șef-adjunct s-a bucurat. Singura armă cu care luptă de obicei ofițerii sud-vietnamezi este fuga și, după cum se știe, ea se efectuează nu cu mîinile, ci cu picioarele. Viteazul Nguyen Thran pica tocmai la țanc pentru a demonstra contrariul. Așa că reportajul a apărut pe pagina I-a a lui «Saigon News».

Mai bine zis, primul reportaj. Căci i-au urmat alte patru, furnizate tot de Le Thuan Hat în care locotenentul Thran devenea din ce în ce mai bătuș. mai invulnerabil și mai eroid. Nu mai avea decît un pas de făcut și cîștiga războiul de unul singur.

Dar într-o zi — catastrofă! Redactorul-șef-adjunct a fost convocat la redactorul-șef, unde se găseau doi colonei. Aceștia l-au întrebat dacă-l cunosc personal pe Nguyen Thran. Adjunctul a mărturisit că nu are această onoare. Atunci coloneii l-au informat că nici n-are cum s-o aibă, întrucît în armata saigoneză nu există un locotenent cu acest nume. În schimb, în închisoarea centrală din Saigon se află un deținut, care a comis opt tilhării cu tot atîtea omoruri și pe care-l cheamă, firește, Nguyen Thran.

Bilbîndu-se, adjunctul a dezvăluit sursa reportajelor. Le Thuan Hat a fost căutat peste tot, dar n-a putut fi găsit nicăieri.

În clipa de față, redactorul-șef-adjunct al lui «Saigon News» se află în închisoarea centrală a orașului. Unde probabil că a avut cîntea de a-l întîlni pe eroul reportajelor sale.

N. GALĂȚEANU

PROVERBE

PROVERBIALE

Proverbele din bătrâni se păstrează și se folosesc ori de câte ori este cazul. În vremurile noastre unii însă socotesc că ele sînt prea vechi și de aceea le actualizează la nevoie. Dacă nu credeți, vă prezentăm pe cîțiva dintre aceștia. Este vorba de o serie de locatari din Capitală care, în materie de zicale, aplică principiul precum că nimic nu se pierde, totul se transformă. Dar, în felul acesta, cum se va vedea mai jos, respectivii au ajuns ei înșiși proverbiali.

APA TRECE... PETELE RĂMÎN

Așa își spun de multă vreme cei care locuiesc sub apartamentul Anei Gheorghiu din str. Eforiei nr. 2, etajul IV, de câte ori se uită la tavan. Sus-numita avea pasiunea florilor și ca să aibă și flori, și-a făcut deasupra balconului o grădinieră. Așa a ajuns Ana să semene cu celebra Semiramidă, intrucît și ea avea în miniatură o grădină suspendată. Și udînd-o mereu, ba mai mult decît trebuia, florile și-au oprit cită apă aveau nevoie, iar restul l-au lăsat să se ducă mai departe. Astfel, locatarii de la etajul trei au văzut că tavanul lor începe să lăcrimeze. Vecinii și-au dat seama că e vorba de o pacoste venită de sus. Cînd i-au atras atenția locatarii, ea și-a văzut mai departe de udatul florilor și a tavanului. Probabil, amintindu-și ce un proverb, și-a zis: «Broaște să fie că lac este... în apartament!» Acum însă nu mai gîndește așa intrucît va trebui să repare stricăciunile. Deci banii se vor duce pe apa... florilor și își va da seama de un lucru: cu o floare nu se face primăvară, ci... zugrăveli noi la vecini!

RUFELE SE SPALĂ... LA «NUFĂRUL»

Pe acest considerent locatara Antoaneta Haselbeker din strada Ghiociei nr. 25, a pus ochii pe spălătoria comună. Și și-a zis: «Dacă e spălătorie, de ce n-aș spăla aici și vasele? Apoi a adăugat: «Iar dacă le spăl de ce să nu fac și mincare tot aici?» N-a contat faptul că încăperea avea un cazan mare și un cotlon. Fără să ceară aprobare cuiva, le-a demontat, iar spațiul rămas gol l-a transformat în bucătărie personală. Cit despre vecini și lenjeria lor, puțin i-a păsat, din moment ce orașul este plin de spălătorii. În fond, i-a scutit de corvoada spălăturii, a călcatului și a consumului de kilovați cu fierul electric. Dar vecinii n-au fost de acord cu aceste economii și au anunțat unde trebuie. Nu de alta, dar, dacă e pe proverbe, atunci... întinde-te cit și-e spațiul!

OCHII CARE NU SE VĂD...

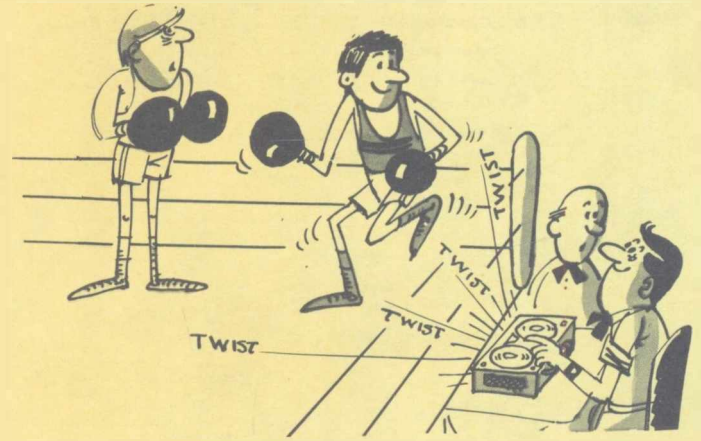
În casa ta, nu se uită la pereți. Este o zicală actualizată de familiile Tănase Iordan și Elena Neicu, locatarii apartamentului 4 de la primul etaj al imobilului situat în Bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej nr. 69. Lor, probabil, nu are cine să le intre în casă. De aceea, nu îi supără că încăperile n-au mai văzut un zugrav din anul 1953. Dar nu s-au gîndit că acești 13 ani pentru ei pot fi cu ghinion. Ca dovadă, s-au pomenit cu I.A.L.-ul acasă. A urmat, cum era și normal, o amendă, pe data de 24 martie anul curent. Totuși măsura nu a schimbat cu nimic aspectul pereților din apartamentul nr. 4. Ce va urma? Un proverb potrivit acestor locatari: Casa nezugrăvită... o nouă amendă așteaptă.

NA-ȚI-O DISTRUSĂ

ca să-mi dai alta! Cam în acești termeni familia Gheorghe și Florica Bujor din str. Lăzureanu 9 s-au adresat spațiului locativ pentru atribuirea unei alte locuințe. Dar mai întii au avut grijă ca să nu-și îngrijească încăperile ce le au. Iar ca spațiul lor să devină într-adevăr de nelocuit au mai deteriorat singuri dușurile, au spart un zid al camerei și ușa din bucătărie. Iar toate astea le-a făcut familia Bujor — în ciuda numelui — fără să roșească. Apoi a așteptat liniștită să i se dea o altă casă pe care s-o aducă în aceeași stare pe considerentul că locatarii îi stă bine cu mutatul. Din păcate pentru ei, așteptarea lor se va termina la sfîntul așteaptă. Doar pe drept spune o vorbă că socoteala de casă nu se potrivește cu cea... de la Spațiul locativ raional.

AI... BAIE, N-AI LINIȘTE!

Aceasta era părerea lui Gh. Oancea din str. Neagu Florea nr. 7. Ori de câte ori vecinii făceau baie, îl supăra zgomotul apei de la duș. Cînd se îmbăia el, era altceva. Și într-o zi a găsit soluția: a demontat instalația electrică din camera de baie. Apoi s-a gîndit că vecinii se pot spăla ziua, cînd e lumină de la soare. Și ce mi-e ziua, ce mi-e noaptea, cînd te deranjează zgomotul! De aceea a dat jos și dușul. Acum vecinii au cameră cu acces la... baia rudelor sau prietenilor. De măsura luată însă s-a aflat și, deși nu mai e folosită baia, Gh. Oancea s-a ales cu un duș. Că dacă curge, pică... I.A.L.-ul și nu te mai spală nici zece ape!

— De ce-i pui twist?
— Pentru... jocul de picioare!...

APARATE CALOMNIATOARE

Metoda autoservirii pe care I.T.B.-ul a introdus-o pe mai multe linii de tramvaie și autobuze este foarte bună cu condiția ca atît călătorii, cit și I.T.B.-ul să-și facă datoria, adică să nu rămînă datori. Și, cred că sîntem cu toții de acord, că nimic nu e mai rușinos decît să te prindă controlorul că ai vrut să tragi pe sfoară I.T.B.-ul cu treizeci sau cincizeci de bani. Și, desigur, sînt foarte puțini cei care riscă un asemenea moment. Iată însă că, deși sînt puțini cei care riscă, sînt mai mulți cei care o pătesc. Și nu din vina lor, ci din vina I.T.B.-ului care, așa cum are grijă, și pe bună dreptate, să mai trimită din cînd în cînd controlori care verifică corectitudinea călătorilor, ar trebui să mai trimită și niște salariați care să verifice corectitudinea aparatelor de auto-taxare.

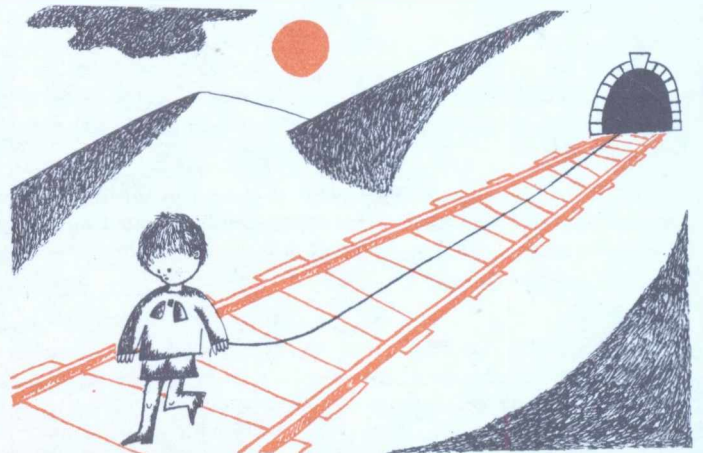
Aceste aparate au, uneori, năstrușnica idee de a imprima date alandala pe tichetul de călătorie ce-l introduci în ele, așa că ai toate șansele să intri în pămînt de rușine, pe gratis. Adică nu pe gratis, că tu ai plătit. Vreau să spun nevinovat. De pildă, dacă folosești abonamentul cu călătorii limitate. Un bilet e valabil la două călătorii. Să spunem dus și întors. Cînd pleci de acasă, îți imprimă aparatul, bun, data: 14 noiembrie 1966. Cînd te-ntorci, dai de un aparat hitru și-ți imprimă 20 aprilie 1966. Și cînd vine controlorul plătești amenda între 50—150 lei, tot tramvaiul te arată cu degetul și, dacă mai e și vreun coleg de la serviciu pe acolo, a doua zi, la întreprindere, ești mai celebru decît Simon Templar, dar nu ca «Sfînt», ci ca invers.

Asemenea aparate calomniatoare am întilnit pe linia 21 la vagonul motor 274, turul 41, aparatul indicînd la 25 octombrie data de 5 aprilie. Tot linia 21, vagonul motor 490, turul 9, la 25 octombrie arăta iunie. Pe linia 18, vagonul motor 212, turul 4, la 26 octombrie imprima iuna mai.

Rugăm I.T.B.-ul să ia de urgență măsuri în această direcție și să regleze aparatele ca să nu ne strice cinstea.

I DOGAR-MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

EXEMPLE «BUNE»

FRED GHENĂDESCU

— Bine, dar părinții miresei n-au venit?!
— Nu pot, au «înfățișare» la divorț.

NU CASAȚI MIȘOARELE

Cînd un om ajunge într-o stare de uzură mai avansată, care îl împiedică să activeze în mod normal, se internează, se tratează și se pune pe picioare. Mașinile însă au o soartă mai tristă: cînd ajung într-o stare foarte înaintată de uzură o iau pe ultimul drum: spre grămada de fier vechi. Dar această «înmormîntare» a mașinii trebuie făcută cu mare chibzuială, ca nu cumva, dintr-o greșeală, s-o înmormîntezi de vie. Adică să nu înmormîntezi niște bani buni la fier vechi. La acest lucru ar trebui să reflecteze tovarășii de la I.A.L. 1 Mai, care aveau o «Skodă» tocmai bună pentru casare. Dar iată că exact cu 15 zile înainte de termenul fatal la care trebuia trimisă la I.C.M., tovarășii noștri iubiți de la I.A.L. au reparat «Skodița», i-au montat o serie de piese noi și mașina a circulat.

Sinteți curioși ce s-a mai întîmplat? Păi, aici e aici că atunci cînd am aflat, am răcnit de parcă m-a călcat o mașină. Exact la termenul fatal... Skodița a plecat la casat. Da, oameni buni, reparată, aranjată și cu piese noi în ea.

Să nu-ți stea motorul? Există aici mai multe variante: dacă știau că o trimit la casat peste 15 zile, de ce au mai băgat bani buni în ea cu reparatul? Pentru că, să zicem, nu aveau cu ce circula astea 15 zile? Dar circulația de 15 zile nu a fost cam costisitoare? Nu era mai ieftin cu taxiul... sau... tramvaiul?

Varianta numărul doi: dacă au reparat-o, de ce au mai trimis-o la casat? Dacă erau obligați s-o trimită, de ce au reparat-o? Dacă au reparat-o și au trimis-o, de ce nu au oprit piesele noi? Dacă, adică nici un «dacă». Mai bine merge un «oare».

Oare cine avea uzura mai avansată: mașina sau cei care au trimis niște bani noi la fier vechi?

DRAGĂ URZICO,

Sînt cam supărat pe I.T.B. care a lăsat în spatele Casei de cultură din cartierul meu mărețe borduri de piatră și autentici bolovani, care provin de la o lucrare de mult terminată. Și mai sînt supărat și pe I.D.E.B. care nici pînă în prezent n-a reparat pavajul din jurul stîlpilor electrici din str. Pajura.

De ce or fi unii mai neglijenți... decît alții n-am înțeles niciodată, dar pesemne că e mai comod să lași treaba baltă decît s-o termini cum trebuie.

De aceea, te rog pe tine, Urzico, să spui amintitelor întreprinderi să-și rezolve aceste probleme, că deh, nu face să călcăm pe bolovani tip ITB și să alunecăm în gropi tip IDEB.

I. Mihăescu
str. Hrisovului 5 — cartierul
Pajura — București

URZICO DRAGĂ,

Află că distanța de 357 kilometri e mai... scurtă decît distanța de 17 kilometri.

Dovadă că I.C.B. (Întreprinderea de cariere și balastiere) Brașov aduce — pentru amenajarea stației C.F.R. Cornet — piatră spartă, tocmai de la Stînceni, care e la o distanță de 357 km, cu toate că există asemenea piatră, în cantitate suficientă, la numai 17 km de Cornet, și anume lingă localitatea Mînaștirea Turnu.

Sau tu ești de părere că, din

contră, distanța de 357 km e mai lungă decît aceea de 17 km?

În acest caz, noi sintem de părere că persoanele care încurcă munca și încarcă costul muncii, aducînd materiale de la o distanță atît de lungă, pot fi luate... din scurt.

Un grup de muncitori
de la I.C.B. Brașov

STIMATĂ URZICĂ,

Miră-te și mata, că noi ne-am mirat destul două săptămîni!

Timp de două săptămîni, I.G.O. Suceava a «pedepsit» citeva sute de cetățeni din comuna Mitocu-Dragomirnei și alte citeva sute din împrejurimi, așa, dintr-o ambiție!

Fiindcă, într-o zi, pe traseul Suceava-Mitoc, pe care circulă opt autobuze, niște călători zurbagii s-au certat cu personalul de pe un autobuz, — I.G.O. Suceava a aplicat «represalii»... în masă: desființînd, pur și simplu, timp de două săptămîni, acea linie de autobuze, și silind sute de oameni să parcurgă, zilnic, zeci de kilometri pe jos.

Ca și cum, dacă într-o zi, niște călători dintr-un tren s-ar certa cu controlorul de bilete, Căile Ferate (drept «pedeapsă» generală) ar... desființa trenul!

Mai cu cap este — recunoști, cred, și mata — să... desființeze I.G.O. Suceava năstrușnicele sale procedee.

Ion Suceveanu,
Suceava

URZICO NEICĂ,

Îți scriu din comuna Dedulești, regiunea Argeș, unde sînt în vizită la rude. Dar numai atîtea rude am aici, să știi!

Cu alde domnul Mircea F. Gheorghie, care este (dacă o mai fi multă vreme) secretar la sfatul popular al acestei comune, nu sînt nici un fel de rudă. Fiindcă eu, Urzico neică, am ca neamuri numai oameni cinstiți și cu carte: toți au, cel puțin, șapte clase elementare! Nu ca ăsta: și fără școală și neobrăzat!

Păi știi ce-a făcut? A obținut (el știe, cum) de la directorul școlii din comună, I. Mușat, un certificat fals de absolvire a șapte clase elementare (că nici atîtea n-avea) și făcea cu el, p-aici, pe intelectualul.

Dar, acum, gata! a fost prins cu mița-n sac și i s-a anexat certificatul la dosar! (La dosarul care i s-a întocmit și s-a înaintat procuraturii).

Că așa e just și sănătos, Urzico

neică, să procedăm cu oameni ca d-alde ăsta: la... dosar cu ei!

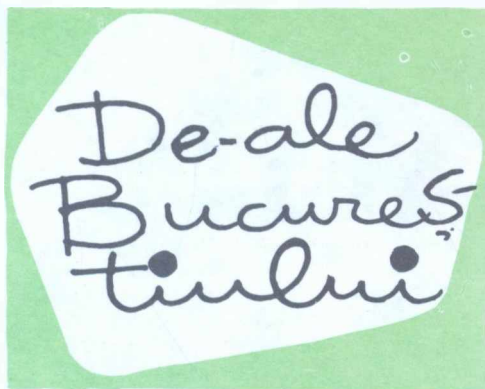
Tudose Dumitru
comuna Dedulești, regiunea
Argeș

URZICO,

Îți scriu de la restaurantul cooperativei de consum din Roznov, care este departe de localurile de acest gen. Cartea de vizită a unității este cartea și băutura. Adică, dacă ceri niște vin, o dată cu sifonul, ospătarul îți aduce și un volum. Nu să-l citești, ci să-l cumperi. De aceea mie îmi pare tare rău că nu am patima băuturii. Mi-aș fi făcut pînă acum o bibliotecă grozavă de la restaurant.

Dar, ce e drept, eu calc pe acolo foarte rar că, în plus, nu am gospodărie în comună. Și atunci n-o să mă duc pînă la tîrg să cumpăr citeva ouă sau o pasăre, fără de care nu poți fi servit la acest restaurant. Că localul a primit pe lingă un plan de difuzare a cărții și altul de achiziții. În schimb, conducerea cooperativei de consum din Roznov, pînă acum, n-a primit nimic pentru aceste sarcini date restaurantului. În tot cazul, procedeul este tare, drept care trebuie criticat virtos. Acum închei, spunînd celor în cauză noroc, că ghinion o să aibă cu tine!

Radu Pop
Calea Victoriei 25, București
(Pentru conformitate
C. CRISTOBALD)

Nu cred că există bucureștean care să nu cunoască restaurantul «Dunărea», situat pe b-dul Bălcescu. Zic, nu cred, pentru că prea e plasată această unitate la răscruce de drumuri, asta ca să nu mai vorbesc de mustoasele fripturi ce se servesc aici. În plus, cam în urmă cu un an, la etajul restaurantului a fost amenajat unul dintre cele mai cochete baruri de zi, unde consumatorii așezați pe joase taburete pot sorbi în tihnă o aromată cafea filtru și dacă vor se pot delecta și cu un păhărel de coniac plin de stele...

Eu, unul, de câte ori aveam poftă de o asemenea consumație urcam la barul «Dunărea» și coboram după o jumătate de oră, reconfortat de parcă veneam din concediu.

Am uitat însă să vă spun că o perioadă, care mie și multor altor bucureșteni ni s-a părut deosebit de prelungită, în barul respectiv n-a mai intrat nimeni. Nu că s-ar fi rupt scara sau balustrada, ci din motive... gospodărești.

Cînd a început amenajarea barului și s-a pornit acolo la etaj o muncă migăloasă și nu lipsită de gust, la parter, adică în localul restaurantului... n-a început nimic! Nici tu zugrăveală, nici tu lustruire, nici tu urmă de renovare. În consecință, în timp ce sus pe zi ce trece salonul era supus transformărilor innoitoare, treabă pentru care s-au cheltuit bani mulți în salonul de jos fumul țigărilor și aburul usturoiat al fripturilor continua să se localizeze pe pereți.

Și nu s-a scurs nici un an (între timp am trecut și prin vară — sezon în care lumea nu a prea frecventat barul, preferînd litoralul) și iată-ne într-o zi bine avansați în toamnă, cînd, hait, barul s-a închis. S-a închis deoarece s-a pornit la renovarea restaurantului de la parter și deci la etaj, unde-i barul, nu se mai putea ajunge.

E adevărat acum funcționează amîndouă localurile dar de ce s-o fi procedat astfel și nu altfel, adică de ce atunci cînd a fost amenajat salonul de sus în bar nu s-a făcut și renovarea salonului de jos, nu s-a aflat încă.

Probabil că la acea dată, cei care au avut ideea profilării salonului de la etaj în bar, au gîndit numai pe jumătate. E mai comod așa. Că dacă vrei să gindești de-a-ntregul trebuie să pui tot capul la contribuție.

Și asta, vorba cîntecului, «ie, ie, ie ceva!»...

DAN MANOLESCU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Smcția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Sîntelii”

44.601

POSTA REDACȚIEI

RODICA TOTT

POPESCU MARIUS — TG. JIU
Sînt foarte bune epigramele adresate «Poștei Redacției»:

Tovarășei Rodica Tott

*Nu-mi mai văd de-un timp încoace
Nici o strofă în «Urzica»
Spuneți-mi ce mai pot face
Cînd ea-i Tott, și eu nimica?*

Tot ei

*Dacă iar nu public, basta!
Vă spun drept că nu mai pot
Fîndcă la revista asta
Sînt descurajat de... Tott.*

N-aveți de ce să fiți descurajat: uneori critic, alteori laud. Asta-i Tott.

GHEȚU PETRU — TURDA

Cităm din scrisoarea dv. cu exactitate:
«Vă trimit această caricatură, în care este reprezentat două persoane care aleargă după porcul său cu cuțitul și cu ligheanul. Dar porcul fiind mai isteț se urcă într-un copac și stă liniștit...»
Într-adevăr, aveți mult haz. Dar e trist...

DADU ALEXANDRU — CONSTANȚA

În «Balon» sînt unele semne bune. Din păcate ideea a mai plutit prin paginile noastre. Reveniți cu altceva.

CRISTEA TUDOR — HUNEDOARA

Nu publicăm «idei» mai ales de genul acestora: «Doi microbiști cărora nu le place să plătească biletul de intrare, aflîndu-se în afara terenului de joc spunea unul-celuialt: În prima repriză făt (fă-te — n.n.) tu capră că în a doua mai fac eu țap».

Habar n-am ce vreți să spuneți prin această «idee» la care declarați că ați ajuns după o străduință oarecare. Într-adevăr, ideile mari vin greu, și nu le pricepe nimeni.

NICOLAESCU PAUL — CONSTANȚA

Mi-a plăcut grozav de mult epigrama adresată:

*Unui scriitor fără talent
De-ai talent tu scrii ușor
Povestiri cu mult umor.
Dar de n-ai de ce susții
Să-ncurci gîndurile minții?*

M-a emoționat foarte mult mai ales versul cu incurcătura. Că atunci cînd se incurcă «gîndurile minții», e clar că nu poate fi vorba de talent.

VASILIU RADU — BACĂU

Ne spuneți în versuri, oarecum lirice, ce este o poezie. Acum mai rămîne să o și scrieți... (satiric).

BRANGA ION — LUGOJ

Poezia «Rămîneți jos», rămîne cum ați zis. Cea de-a doua are unele calități, dar și defecte. De pildă — nu prea realizez imaginea unui schelet care se omoară... fără cadență!

C.G. — IASI

Și dacă nu aveți chelie, despre ce scriați?

OLIMPU DAN — LOCO

Dintre culmi doar una este bună:
● *Culmea naivității: Să crezi că de la Ghimeș la Palanca e numai... un pas.*
Și din «Jocuri de cuvinte» tot o singură meditație merită reținută:

● *Pe munți toți proștii au vederi largi.*

SALCÎM GEORGE — ANINOASA, HUNEDOARA

Regret că v-ați «Consolat» atît de ușor.

ANDREESCU NICOLAE — SIBIU
Sînt deocamdată simple încercări. Mai încercați.

ILIESCU RELI — CRAIOVA

Sfaturile pentru femei din epigramă e bine să le țineți pentru dv. Dar să nu le urmați.

MITITELU ȘTEFAN — CRAIOVA

Sînt absurde pină la absurd. Dacă nu chiar mai mult.

DOBRE STANCIU — LOCO

«Iubirea nefericită» nu putea să aibă decît un sfîrșit tragic, din moment ce vă adresați iubitei în felul acesta:

*Îngîinînd ușor și moale al tău cîntec preferat
Eu cu gîndul tău aiurea, tu cu gîndul meu furat
Stăm așa, cîntînd într-una, stăm nepăsători
Căci cuprinși de fericire eram amîndoi departe,
duși spre viitor».*

De cîntat puteți cînta înainte cîntecul preferat dacă, bineînțeles, sînt servite moi. Poezia însă, cere mai multă pregătire.

DINU N. — CARACAL

Nu vă exprimați clar, ideile sînt sărace, forma lasă de dorit. De pildă, în epigrama adresată unui vînător lăudăros spuneți:

*Că ai noroc să vinezi bine
Asta e știut de tine
Însă, fie între noi vecine,
Prea miroși mereu a ciine».*

Ce legătură are lauda cu... ciinele? Sau cu mirosul de ciine? Sau cu... epigrama în general?

COSTACHE NICOLAE — BOZOVICI, BANAT

Sînt cunoscute. Dintre toate una pare să fie originală deoarece conține o greșeală: pămîntul nu are forma unui... ou. Cel puțin așa am învățat la școală.

HUSA MIA — TIMIȘOARA

Ne spuneți că atunci cînd nu aveți ce face, faceți caricaturi. Păcat. Nu e bine să nu faceți nimic.

GRADEA DORU — TULCEA

Lucrați mai curat. S-ar putea să iasă ceva.

BOGĂESCU E. — BACĂU, ION POPESCU — GORJ, ZAHARIA IOAN — BACĂU, BERARU IULIA — NEGRU VODĂ, DOBROGEA, BARKOCZI VERONICA — BAIIA MARE, MILEȘ IOSIF — TIMIȘOARA, DELACRIȘ ION — TIMIȘOARA, BOCHICI M. — ANINA.

Desene sub orice nivel. Aveți nevoie de un studiu mai îndelungat.

DEOCAMDATĂ NU!

Lungu Dumitru — Deta-Banat, Frăsinea-nu Gh. — Loco, Dan Riki — Loco, Dinescu Nicolae — Sibiu, Jalger David — Loco.

DIN POȘTA REDACȚIEI

IUBIREA MEA

*Iubirea mea nu e o rimă
Să tragă rațele de ea,
iubirea mea nu e tîgăie
în care poți prăji cafea...
Iubirea mea nu e elastic
S-o poți întinde cît ai vrea
nu e săpun de toaletă
ca să te speli pe mîini cu ea...
.....*

Dar dacă nu e astea toate
atunci ce e iubirea mea?

ALGA FLORESCU

București

